

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201418080/facsimile.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Der stod Marius, omslynget af *Rikke*, og ude paa Vejen stod en Smedesvend, *Galten* kaldet. Det gik snart op for mig, at disse tre var Hovedpersonerne i et frygteligt Skinsygedrama: Marius var optændt af Jalousi og vilde slaa *Galten* ihjel, og Kvinden søgte forgæves at gøre sin mildnende Indfydelse gældende. Jeg hørte mellem de vrede Mandfolkerøster hele Tiden hendes Klynken:

— Aa, lille Marius, aa, lille Marius!

Pludselig satte hun i med et skingrende Hvin: det var „lille Marius“, der for at komme løs havde bidt et stort Stykke Kød ud af hendes ene Kind.

Nu greb jeg ind. Jeg sprang ud af et Vindue ned i Gaarden, gik hen til den rasende Karl — jeg har aldrig senere forstaaet, hvor jeg fik Modet fra — tog ham ved Haanden og førte ham hen til Karlekamret, mens jeg snakkede godt for ham. Da vi var komne ind i Kamret, gav jeg ham et vældigt Puf, saa han røg over i sin Seng. Men saa var det ogsaa forbi med mit Mod, Pokker tog ved mig ud igen, idet jeg slog Døren i Laas og benede tilbage ind igennem Vinduet.

Om Formiddagen, da jeg vaagnede, fik jeg at vide, at min Broder Einar ogsaa havde faaet for meget af Høstgilde-Punschen. Paa ham havde det haft den Virkning, at han havde taget „Den lille Gule“ og var redet til Nakskov. Her blev han funden hos en Købmand, hvor han laa og sov Rusen ud. Hesten havde han bundet ved Madam Falcks Klokkestreng — Madam Falck var Dameskræderinde — hvor den stod og ringede og ringede, saa Madam Falck var lige ved at blive vanvittig.

Hvad angaar Marius, havde han knust alle Ruderne i Karlekamret og var paa den Maade brudt ud af Fangenskabet. Han endte sin Færd i Kostalden, hvor han faldt om og sov et Døgn, indtil han vaagnede, skamfuld og ulykkelig over, hvad han havde gjort. Men den 40aarige tilgav og trøstede ham.

*

*

*

I 8—10 Aars Alderen begyndte jeg at digte. Mit første Digt var til en Jagthund *Chasseur* og tolkede min primitive Naturlglæde over dette Dyrs udmærkede Egenskaber.